

Petr Hájek: BRUSELSKÝ PASÁK DĚLAL, CO MOHL. PODVOD SELHAL. Nad Tatrou zablýsklo. Náš boj teprve začíná.

- CZ24 News | 2. října 2023

PETR HÁJEK v první reakci nad skvělými výsledky slovenských voleb upozorňuje na několik aspektů, které bychom si v této souvislosti měli uvědomit, pokud chceme mít reálnou šanci, aby i „na naší ulici“ byl důvod k oslavě

Na Slovensku je hotovo. Nebo ne?

Robert Fico, šéf strany s čitelným jménem Smer – Sociálna demokracia (SSD) s přehledem vyhrál předčasné parlamentní volby, a s největší pravděpodobností se počtvrté stane premiérem. S velkým odstupem na druhém místě skončila bruselsko-washingtonská Pátá kolona s téměř nepochopitelně otevřeným názvem signalizujícím zničení vlastní země Progresívne Slovensko (PS). Třetí je bývalý Ficův spolubojovník Peter Pellegrini, jenž se po bratislavském Majdanu od Fica zrádně odtrhl, a založil stranu Hlas – Sociálna demokracia (HSD).

Něco podobného jsme mnozí očekávali – či spíše doufali. Vzhledem k tomu, že do parlamentu se dostaly ještě další menší strany stojící v opozici k té současné „čaputovské“ (řízené ze zahraničí coby Sorosův projekt) – Slovenská národná strana (SNS) a po letech mimo parlament opět i Křesťansko-demokratická strana (KDH) – má Fico relativně vysokou šanci sestavit vládní koalici s Pellegrinim a jedním z dvojice SNS či KDH.

Co je však asi vůbec nejprůzračnější na těchto vskutku klíčových volbách (nejen pro Slovensko)? Přímo brutální a – i na bruselské poměry – dosud nevídaný pokus ovlivnit všemi metodami jejich výsledek. Předvolební průzkumy veřejného mínění se předháněly v tvrzení, že Fico ztrácí, zatímco místopředseda Evropského parlamentu Michal Šimečka v čele PS jej prý dotahuje. A vše vyvrcholilo zveřejněním výsledků tzv. exitpollů – tedy odhadu výsledků po uzavření volebních místností.

Lesk a bída kurtizán

Před jedenáctou večerní oznámily agentury, že volby vyhrál Sorosův bruselsko-americký mouřenín Šimečka, který za sebou údajně nechal Fica o dvě procenta. Při skutečném sčítání (Fico je dostatečně zkušený politik, aby si v této fázi pohlídal co nejmenší podvody) bylo všechno naopak: Smer nechal za sebou Šimečku o pět procent. Faktický rozdíl tedy sedm procent proti „odhadu“ exitpollů a nějakých čtyři až šest procent proti posledním „předpovědím“ předvolebních průzkumů.

Je skoro zbytečné připomínat, že agentury – právě tak jako většina hlavních médií – jsou i na Slovensku v rukách Sorosových klonů zřízených a řízených ze západního zahraničí (právě tak jako u nás a ve většině bruselských gubernií s určitou výjimkou Maďarska a Polska). „Průzkumy“ měly způsobit, aby se zmanipulovaní podvolení a zkorumpovaní (doma i v zahraničí) přiklonili k Šimečkovi, a netříštili tak hlasy – což se jim v podstatě podařilo. Ale k čemu ty absurdní výsledky „průzkumů“ před volebními místnostmi, když bylo jasné, že za pár hodin je realita usvědčí z „omylu“?

V tomto případě již nešlo o primitivní manipulaci jako u cinknutých předvolebních „průzkumů

preferencí“. Obecně se to nyní vykládá jako výraz totální nedůvěry dotazovaných k tázajícím. To je ale jen část pravdy. Nepodvolení, kteří volili záchranu Slovenska před „progresivním“ morem nepochybně často chtěli skrýt svou volbu, protože (oprávněně) nevěří v „anonymitu“ svého postoje před vševidoucím zrakem Velkého bratra.

Současně však exitpolly připravovaly prostor pro drastický volební podvod během sčítání hlasů – jenž se ovšem díky zkušenému Ficovi zjevně nezdařil. Nebo alespoň ne v takové míře, v jakou doufala americká ambasáda v Bratislavě a Věra Jourová s Lejnovou mafii v Bruselu. Lesk místních, českých i bruselských zkorumpovaných politických a mediálních kurtizán do nedělního rána vybledl, a jako olej na vodu se na okamžik vyplavila jejich bída.

Fialový hnus ještě doufá

Výsledek slovenských voleb je pochopitelně nesmírně důležitý i pro nás. Ani zdejší bruselsko-washingtonské kurtizány neměly dobré ráno. Pekarová-Bazedová (TOP 09) coby předsedkyně fialového parlamentu v ČT vyslovila jejich společnou naději, že Šimečka se ještě pokusí s tím něco udělat. Tím „něčím“ je myšleno, že uplatí Pellegriniho (bez HSD se neobejde žádná z možných vládních koalic), aby – například slibem premiérského postu – podruhé zradil Fica. V domečku na Pražském hradě také jistě nebylo veselo, protože ani obscénní vměšování do slovenských voleb PePa 107 (mouřenína amerického agenta Petra Koláře) nemělo výsledek.

Zato jedním z prvních, kdo (vedle úplně prvního Viktora Orbána) Robertu Ficovi blahopřál, byl Václav Klaus:

„Vážený pane předsedo,

jen rychlá nedělní ranní gratulace k Vašemu pro mnohé nečekanému, ale zaslouženému vítězství ve volbách. Ukázalo se, že volič uvěřil věrohodnému politikovi, kterému jde o jeho zemi, a ne o uspokojení mocné mediálně podporované komunity, která usiluje o něco úplně jiného. Je to šance na návrat k vlastní sebevědomé slovenské politice a je to i impuls pro politiku v zemích vašich sousedů, včetně České republiky. Přeji vám úspěch při povolebním vyjednávání, což – jak dobře vím – není o nic lehčí než vlastní volby.“

České kurtizány soudí podle sebe

Vyjednávání o vládě samozřejmě nebude jednoduché. S vysokou mírou pravděpodobnosti však lze vyloučit Pellegriniho zradu č. 2. Když totiž po Majdanu nechal Fica na holičkách, bylo to proto, že měl zato, že ten, jenž ho na svých zádech vytáhl na vrchol, podlehl drtivé přesile, a skončil. Něco jako když u nás po Sarajevském atentátu na Václava Klause zrádci Jan Ruml a Ivan Pilip stvořili své Uhelné sklady (oficiálně Unii svobody s příznačnou zkratkou US).

Do Hlasu s ním odešli „pragmatici“, kteří sdíleli přesvědčení, že s Ficem je amen, a chtěli se udržet ve vrcholné politice (postech a prebendách). Když jim ale nyní Fico opět dokázal svou „nesmrtelnost“, stěží dovolí Pellegrinimu, aby riskoval jejich další osud v nejisté slabé vládě s Šimečkou, která by – jako oheň a voda – neměla dlouhou životnost. To není jako v Čechách, kde se cynicky mohou spojit strany s tak protikladnými východisky (alespoň oficiálně) jako třeba ODS a Piráti.

Hodnotové příkopy (rodina, LGBTXYZ, gríndýl, rusofobie, válka Západu proti Rusku rukama kyjevského nacistického režimu atd.) jsou na Slovensku mnohem hlubší než u nás. Je to dáno samozřejmě i pevnějším zakotvením ve víře, v křesťanských civilizačních hodnotách. V českých

zemích významná část společnosti v tomto ohledu spíše kopíruje západní dekadenci. Ne tak na Slovensku (v Polsku a Maďarsku). Proto naše politické a mediální kurtizány stále ještě věří, že navzdory výsledku voleb mohou vítěze „utopit“ (jako se to stalo Andreji Babišovi).

Mnohá poučení

Nepředbíhejme proto dalších událostí. V prohnilé západní tyranii zvané „liberální demokracie“, která má i na Slovensku dostatek „záloh“, se vlastně může stát cokoli. Jen připomeňme, že „neziskovky“ dovážely například z ČR „zdarma“ na Slovensko u nás studující mladé „komsomolce“, aby volili PS. Stejně tak plně zapojily „korespondenční hlasování“ – toto popření přímých a tajných voleb, které u nás chtějí fialoví pětikolkaři rovněž prosadit stůj, co stůj. V jejich případě ani to všechno ale nakonec nestačilo.

Není také nepodstatné, že slovenští národovci (Republika) skončili jen o dvě desetiny procenta pod pětiprocentní hranicí vstupu do parlamentu, přičemž Kotlebovci – od nichž se právě Republikáni odpojili – dostali 0,8% hlasů. Pokud by Kotleba samostatně nekandidoval, Republika by teď byla součástí vyjednávání o vládě. Nepřipomíná nám to něco z našich minulých voleb a propadnutí miliónu hlasů?

Jinou věcí je, že Pellegrini prohlásil, že nikdy nepůjde do vlády, v níž bude Republika – takže by to Ficovi paradoxně mohlo sestavení vlády ještě více zkomplikovat. Poučení to však pro české vlastenecké strany určité je – nebo by mělo být. Stejně jako bychom měli vnímat, jak podstatné bylo, že Ficova strana je na politické scéně pevně zakotvena, a proto ji lidé „měli přečtenou“ a důvěřovali jí. Nepochybně i kvůli silnému předsedovi.

A zase bychom mohli znovu připomínat mimořádnou – a ve všeobecné krizi stále důležitější – úlohu věrohodného „lídra“, na kterém je, aby celou stranu úspěšně reprezentoval. Poučení ze slovenských voleb je ovšem daleko více. Teprve je budeme postupně analyzovat a chápat, pokud opravdu chceme zatočit s „fialovým hnusem“ – a ne jen o tom snít.

Jistěže slovenské zkušenosti nejsou jen tak snadno přenositelné. Ale protože jde o zemi, k níž máme historicky i „osudově“ blízko, něco si z porážky bruselsko-washingtonské mafie odnést můžeme či spíše musíme. Nepoučitelnost je znakem nedospělosti. Jak dospělá je naše mimoparlamentní opozice, zjistíme již relativně brzy.

Velké vítězství

Pro tuto chvíli bychom se však měli – spolu s většinou slovenských voličů – radovat z vítězství. Na Slovensku právě padla další bašta ničujícího tyranského režimu, jenž skrze Brusel (Berlín) jižjiž držel ve svých sírou páchnoucích prackách většinu kontinentu. Brzy přijdou volby v Polsku. A nikoli v nedohlednu také ty ve Spojených státech. V obou případech půjde o mnoho. V jaké „kondici“ dospějeme k příštím volbám u nás, zatím těžko předvídat.

Jistěže platí starodávný bonmot Američana Marka Twaina, který o té „příkladné demokracii“ stvořené zednáři prohlásil: „Kdyby volby mohly něco změnit, dávno by je zakázali.“ Současně ale platí, že bezprostředně žádný jiný prostředek k osvobození našeho tisíciletého státu a jeho historických národů ze smrtelného nebezpečí globalistické tyranie není k dispozici.

Můžeme tisíckrát konstatovat, že chodit k volbám je zbytečné, protože tyran nejenže mění jejich pravidla, jak se mu zlíbí a kdy se mu zlíbí – případně je rovnou zruší jako v roce 2009 Rychetského „ústavní soud“ – a změni tak nevratně politickou mapu.

Nebo bezmocně zuřit nad zjevnými – stále okázalejšími – volebními podvody a snahou je ještě zdokonalit (Kolářův PePa 107 už volá po zavedení elektronických voleb, skutečnému to výsměchu rovných a přímých voleb, jak je definuje i naše ústava). Faktem je, že to všechno je sice ovlivňuje, ale jen z nějaké (samozřejmě stále větší) části. Jenže stejným faktem je, že pokud by přišla k volbám alespoň polovina z mlčící většiny (všichni k volbám nepřijdou nikdy), nedokázali by je jen tak lehce „zmáknout“. Na to (zatím) nemají. Fico je dobrý příklad.

Boj teprve začíná

Radujme se proto v tuto chvíli z vítězství s nepodvolenými Slováky, a pracujme na tom, aby se brzy mohla i naše země přiřadit k trojici obnovující se V4 – jejíž potenciální sílu nyní paralyzují Fialové, Rakušanové (jeho výrok po Ficově vítězství je asi vůbec nejskandálnější!), Pekarové, Jurečkové a Bartošové. Také o tom, jak se jich zbavit si budu ve středu povídat i s jediným zástupcem skutečné opozice v našem parlamentu Tomiem Okamurou (v přímém přenosu).

Místní kurtizány v politice a v médiích spolu s těmi bruselskými (odporné výhrůžky „Babišovy“ Věry Jourové v Moravcově ČT byly zcela příznačné) jsou aktuálně v depresi. Brzy se ale oklepou. A půjdou na to jedinou metodou, kterou znají: Co nejde silou, půjde ještě větší silou.

Budou to na nás valit jako buldozerem: Další zdražování všeho, energií na prvním místě. Nějaký ten nový covid a vakcinační tyranie. Politické procesy. Cenzura a likvidace svobodných médií. Likvidace hotovosti a zavedení elektronických „peněz“ jako součást totálního dohledu nad děním v koncentráku. Snaha vyvolat otevřenou válku s Ruskem. Vyměnit historické národy za migrační náplavu a zničit státy. A tak dále a tak dále.

Nad Tatrou se nicméně zablýsklo. Není to málo. Naděje, že „Slováci ožijú“, je opět o něco reálnější. Kontury se zostrily.

Náš boj za normální lidský život v relativní svobodě však teprve začíná.

AUTOR: Petr Hájek

[ZDROJ](#)